

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 2. octobar 2017. godine
Ref.br.:RK 1127/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI29/17

Podnosilac

Adem Zhegrova

Ocena ustavnosti presude

Rev. br. 343/2016 Vrhovnog suda od 16. januara 2017. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

U sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Adem Zhegrova iz opštine Vučitrn (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Advokatska kancelarija "Judex" iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Rev. br. 343/2016 Vrhovnog suda Kosova od 16. januara 2017. godine kojom je odbijena, kao neosnovana, revizija podnosioca zahteva protiv presude Apelacionog suda (Ac. br. 2042/2014) od 20. septembra 2016. godine.
3. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenu presudu primio 8. februara 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnosilac zahteva tvrdi da mu je povredeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i pravo garantovano članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 8. marta 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 7. aprila 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Ivan Čukalović i Selvete Gërzhaliu-Krasniqi.
8. Dana 14. aprila 2017. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva. Istog datuma, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 5. septembra 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 18. oktobra 2010. godine, podnosilac zahteva je obavešten u vezi sa odlukom Energetske korporacije Kosova-Distribucija u Mitrovici (u daljem tekstu: poslodavac) o prekidu radnog odnosa. Podnosilac zahteva je obavešten o odluci poslodavca tokom sastanka sa menadžerom distrikta.

11. Odluka poslodavca o prekidu radnog odnosa (u daljem tekstu: odluka poslodavca) se opravdava izvršenjem teške povrede radnih zadataka od strane podnosioca zahteva, odnosno ometanja brojila i neovlašćeno korišćenje električne energije, što je utvrđeno u izveštaju interne revizije.
12. Dana 22. oktobra 2010. godine, protiv odluke poslodavca podnosilac zahteva je podneo prigovor izvršnom direktoru poslodavca.
13. Dana 2. novembra 2010. godine, izvrni direktor poslodavca je (odluka br. 396) odbio prigovor podnosioca zahteva.
14. Dana 15. novembra 2010. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Vučitrnu (u daljem tekstu: Opštinski sud), kojom je tražio poništenje odluke poslodavca i povratak na prethodno radno mesto ili na radno mesto koje odgovara njegovoj stručnoj spremi i kvalifikacijama.
15. Dana 13. aprila 2012. godine, Opštinski sud je (presuda C. br. 462/2010) usvojio tužbeni zahtev podnosioca i obavezao poslodavca da ga vrati na prethodno radno mesto ili na neko drugo radno mesto sa zadacima koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi i veštinama.
16. Opštinski sud je u svojoj presudi utvrdio da je odluka poslodavca u suprotnosti sa odredbama Osnovnog zakona o radu i Uredbom br. 4 poslodavca, jer je podnosiocu zahteva *"[...] prekinut radni odnos pre nego što je utvrđeno pravosnažnom odlukom izvršenje krivičnog dela krađe, dok [poslodavac] nije uspeo da sudu predstavi neku pravosnažnu presudu od nadležnog suda, sa kojom bi se potvrdilo da je isti proglašen krivim za krivično delo krađe."*
17. Dana 13. novembra 2012. godine, poslodavac je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude Opštinskog suda, tvrdeći da postoje bitne povrede odredaba Zakona o parničnom postupku, nepotpuno i pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešna primena materijalnog prava.
18. Dana 30. decembra 2013. godine, Apelacioni sud je (rešenje Ac. br. 4926/2012) ukinuo presudu Opštinskog suda (C. br. 462/2010 od 13. aprila 2012. godine) i vratio predmet na preispitivanje i ponovno odlučivanje. Apelacioni sud je utvrdio da je presuda Opštinskog suda zahvaćena bitnim povredama odredaba Zakona o parničnom postupku i nepotpunim utvrđivanjem činjeničnog stanja.
19. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio *"[...] da je disciplinski postupak odvojen postupak od krivičnog postupka i da parnični sud koji ocenjuje zakonitost disciplinske mere nije vezan oslobađajućom krivičnom presudom, odnosno sa krivičnim postupkom."*
20. Dana 23. aprila 2014. godine, Osnovni sud u Mitrovici-Ogranak u Vučitrnu je (u daljem tekstu: Osnovni sud) presudom C. br. 16/14: I usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva; II poništio odluku poslodavca o prekidu radnog odnosa; III obavezao poslodavca da podnosioca zahteva vrati na njegovo prethodno radno mesto ili na posao koji odgovara njihovim kvalifikacijama; IV naložio poslodavcu da nadoknadi podnosiocu zahteva sve lične dohotke i druge beneficije od dana njegovog udaljavanja sa posla pa do dana njegovog povratka

na posao i V obavezao poslodavca da u ime troškova postupka isplati podnosiocu zahteva određeni iznos.

21. Osnovni sud je u svojoj presudi utvrdio da je prekid radnog odnosa od strane poslodavca nezakonit, jer poslodavac nije sproveo disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva.
22. U tom smislu, Osnovni sud je obrazložio da: “[...] u odnosu na Osnovni zakon o radu Kosova, koji je u članu 11 na decidivan način predvideo razloge raskida ugovora, dok u članu 26 istog ovog zakona, je predviđeno da za primenu ovog zakona, Specijalni predstavnik Generalnog sekretara će izdati administrativna naređenja. SPGS je izdao Administrativno naređenje br. 2003/2, da bi se primenio Zakon o radu, gde u članovima 31 i 32 kao i u članu 33, je uređio na suštinski način disciplinski postupak.”
23. Poslodavac je protiv presude Osnovnog suda uložio žalbu Apelacionom sudu. U svojoj žalbi, poslodavac je tvrdio bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava.
24. Dana 20. septembra 2016. godine, Apelacioni sud je (presuda Ac. br. 2043/14): I usvojio žalbu poslodavca kao osnovanu; II. preinačio presudu Osnovnog suda (C. br. 16/14 od 23. aprila 2014. godine) i III odbio tužbeni zahtev podnosioca kao neosnovan.
25. Apelacioni sud je u svojoj presudi utvrdio da je presudom Osnovnog suda pogrešno primenjeno materijalno pravo.
26. Apelacioni sud je obrazložio: “Prvostepeni sud se pogrešno pozivao na Administrativno naređenje br. 2003/2, o primeni Uredbe UNMIK-a br. 2001/36 o Civilnoj službi na Kosovu, sa pozivom na član 26, Uredbe br. 2001/27 za Osnovni zakon rada na Kosovu, pošto se citirano administrativno naređenje uopšte ne odnosi na primenu Uredbe br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu, nego se odnosi na Uredbu UNMIK-a br. 2001/36 o Civilnoj službi na Kosovu. Sud bi trebao da ima jasnu procenu da, u konkretnom slučaju, osnivanje radnog odnosa od strane tužioca sa tuženom, a shodno tome i prekid radnog odnosa, nema kao osnovu Uredbu UNMIK-a br. 2001/36 o Civilnoj službi na Kosovu, nego ima kao osnovu Uredbu br. 2001/27 o Osnovnom zakonu rada na Kosovu, pošto ove dve uredbe određuju pravila za dve različite kategorije subjekata iz radnog odnosa. [...]”
27. Pored toga, Apelacioni sud se pozvao na gore navedenu Uredbu o Osnovnom zakonu o radu i naglasio: “Odredbom člana 11, stav 1, tačka (c) Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu rada na Kosovu, određuje se raskid ugovora u slučajevima ako zaposleni ozbiljno povredi obaveze iz radnog odnosa, dok u članu 11, stav 5, tačka (a), predviđa se: „Poslodavac pismenim putem obaveštava zaposlenog da namerava da raskine ugovor o radu. To obaveštenje mora sadržavati razloge zbog koji se ugovor raskida“ i u tački (b) istog člana predviđa se: „Poslodavac održava sastanak između poslodavca i zaposlenog i na tom sastanku poslodavac daje usmeno objašnjenje o razlogu za raskid ugovora [...]”.

28. Dana 28. oktobra 2016. godine, podnosilac zahteva je izjavio reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda, tvrdeći pogrešnu primenu materijalnog prava.
29. Podnosilac zahteva se u svojoj reviziji pozvao i na Zakon o radnim odnosima na Kosovu br. 12/1989, koji je, prema njemu, takođe bio na snazi i propisao pokretanje disciplinskog postupka u slučaju povrede radnih zadataka ili drugih disciplinskih povreda. Podnosilac zahteva se dalje poziva na interne uredbe poslodavca, tvrdeći da odredbe ovih uredbi propisuju da se disciplinska odgovornost zaposlenih utvrđuje u disciplinskom postupku.
30. Dana 16. januara 2017. godine, Vrhovni sud je (Rev. br. 343/2016) odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva.
31. Vrhovni sud je utvrdio da *“[...] pobijena presuda ne sadrži mane koje bi mogle da ospore zakonitost presude u vezi sa primenom materijalnog prava, iz činjenice da je pravičan zaključak drugostepenog suda da je tužena poštovala utvrđene zakonske postupke u slučaju raskida ugovora o radu tužioca, određene Uredbom UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu rada na Kosovu, takođe na osnovu člana 11. 2. tačka (a), tuženi je obavešten sa obaveštenjem br. 406 od 18.10.2010. god., za njenu nameru da prekine radni odnos tužiocu, na osnovu tačke (b), tužena je održala sastanak sa tužiocem, kojom prilikom je usmeno objasnio razloge za raskid ugovora o radu”*.
32. Vrhovni sud je u nastavku utvrdio da je: *“[...] odredbom člana 38. 1. ovog pravilnika [Pravilnik o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti poslodavca od 28. avgusta 2008. godine], predviđen kratak disciplinski postupak, za povredu radnih zadataka iz odredbe člana 38. 3. (tačka c i f) za koje je tužilac proglašen odgovornim. Dok, članom 39. 1. i 2. je predviđen kratak disciplinski postupak koji se pokreće na osnovu primljene informacije od drugih poslodavaca i direktnog nadzora od strane pretpostavljenog i poslodavca. Upravni direktor, nakon što je saslušao zaposlenog, može da izriče disciplinsku meru – raskid ugovora.”*

Navodi podnosioca

33. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud osporenom presudom *“u početku delovao u suprotnosti sa samom njegovom sudskom praksom, odlučujući različito za iste slučajeve”*. S tim u vezi, podnosilac zahteva smatra da Vrhovni sud *“nije omogućio njemu jedno pravično i nepristrasno suđenje”* garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
34. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da: *“velikim divergencijama koje je izrazio revizioni sud preko sudskih odluka, [...] Vrhovni sud sa ovim situacijama stvara pravnu nesigurnost kod građana i bledilo poverenja na pravična i zakonska sudska rešenja.”*
35. Što se tiče tvrdnje o povredi člana 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava podnosilac zahteva, između ostalog, navodi da se *“negiranje jednog ustavnog prava, kao što je pravo na rad i profesionalno usavršavanje, sastoji*

prekidom radnog odnosa na jednostrani način i bez prethodne najave od strane poslodavca.”

36. Podnosilac zahteva u nastavku tvrdi i postojanje povrede člana 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava i obrazložio da: *“[...] podnosilac nijednom nije imao mogućnost da se izjavi prethodno, pre odluke o raskidu ugovora. Ovo iz razloga jer, poslodavac nije uopšte sazvao neku disciplinsku komisiju, koji bi omogućio donošenje jedne konačne odluke, zasnovane na argumente oboje strana.”*

37. Na kraju, podnosilac zahteva predlaže Sudu da:

“Da proglasi zahtev prihvatljivim;

Da ustanovi da je bilo povrede člana 49 (Pravo na rad i obavljanje profesije), člana 55 (Ograničenje prava i osnovnih sloboda), člana 31 (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) i člana 53 (Tumačenje odredbi ljudskih prava) i Ustava Kosova.

Da ustanovi da je bilo povrede člana 6. 1. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za ljudska prava.

Da proglasi nevažećim presudu Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 343/2016 od 16. januara 2017. god. i presudu Apelacionog suda u Prištini Ac. br. 2043/14 od 20. septembra 2016. godine.”

Prihvatljivost zahteva

38. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom, dalje predviđene u Zakonu i utvrđene u Poslovniku.

39. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

40. Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana u skladu sa Ustavom, da je iscrpeo sva potrebna pravna sredstva i da je podneo zahtev u roku od 4 (četiri) meseca nakon prijema presude.

41. Međutim, Sud se poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

42. Sud takođe podseća na pravilo 36 (1) (d) i 36 (2) (b) i (d) Poslovnika, koje propisuje:
- “(1)) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
- d) ako je zahtev *prima facie* opravdan ili nije očigledno neosnovan.
- (2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]
- (b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, [...]
- (d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju.”
43. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da mu je osporenom presudom Vrhovnog suda povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao i prava garantovana članovima 49. [Pravo na rad], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava.
44. Međutim, Sud smatra da se tvrdnje pokrenute od strane podnosioca zahteva u suštini odnose na pravo na pravično i nepristrasno suđenje koje je garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
45. Sud primećuje da, kako bi potkrepio svoju tvrdnju da Vrhovni sud “odlučujući drugačije u istim slučajevima stvara pravnu nesigurnost kod građana i bledilo poverenja na pravična i zakonska sudska rešenja,” podnosilac zahteva se poziva na presudu Rev. br. 62/2014 (od 20. marta 2014. godine). S tim u vezi, podnosilac zahteva se poziva i na sudsku praksu Ustavnog suda, posebno na slučaj KI89/13, *Arbresha Januzi*, presuda od 22. aprila 2014. godine.
46. Kao prvo, Sud se poziva na član 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, koji propisuje: “Osnovna prava i slobode zagantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”.
47. Sud podseća na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), koji, *inter alia*, naglašava: “[...] osim u slučaju očigledne proizvoljnosti, nije uloga Suda da se bavi pitanjem tumačenja domaćih zakona od strane nacionalnih sudova (vidi: *mutatis mutandis*, *Adamsons protiv Latvije*, br. 3669/03, od 10. maja 2007. godine). Slično tome, u tom smislu, nije u principu njegova funkcija da upoređuje različite odluke domaćih sudova, čak ni ako se radi o očigledno sličnim postupcima“; sud mora da poštuje nezavisnost tih sudova [...]” (presuda ESLJP od 20. oktobra 2011. godine, *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, br. 13279/05, stav 50).
48. Sud primećuje da se podnosilac zahteva posebno poziva na presudu Vrhovnog suda (Rev. br. 62/2014 od 20. marta 2014. godine) podnetu Sudu, kojom je

Vrhovni sud usvojio, kao osnovanu, reviziju bivšeg zaposlenog radnika kod poslodavca. Prema podnosiocu zahteva, ova presuda se odnosi na sličnu činjeničnu situaciju kao što je situacija podnosioca zahteva.

49. Sud primećuje da je Vrhovni sud gore navedenom presudom (Rev. br. 62/2014 od 20. marta 2014. godine), pozivajući se i na Zakon o radnim odnosima na Kosovu 12/1989, ukinuo presudu Apelacionog suda, nalazeći da je poslodavac trebao da pokrene disciplinski postupak. Kao posledica toga, Vrhovni sud je potvrdio presudu prvog stepena (Opštinskog suda u Vučitrnu), kojom je tužbeni zahtev bivšeg zaposlenog radnika kod poslodavca da se vrati na svoje prethodno radno mesto ili na poziciju koja odgovara njegovoj stručnoj spremi usvojen kao osnovan.
50. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva, Sud se ponovo poziva na sudsku praksu ESLjP, koji je prihvatilo da: *“određene razlike u tumačenju [od strane sudova] mogu da se prihvate kao inherentno svojstvo svakog sudskog sistema [...] Međutim, duboke i dugotrajne razlike u praksi najvišeg domaćeg suda mogu same po sebi biti suprotne principu pravne sigurnosti (vidi: slučajeve ESLjP, Beian protiv Rumunije, predstavka br. 30658/05, presuda od 6. marta 2008. godine, stav 39 i Tomić i drugi protiv Crne Gore, predstavke br. 18650/09, 18676/09, 18679/09, 38855/09, 38859/09, 38883/09, 39589/09, 39592/09, 65365/09 i 7316/10, presuda od 17. aprila 2012. godine, stav 53).*
51. Međutim, ESLjP je svojom sudskom praksom definisao kriterijume za ocenu uslova u kojima su protivrečene odluke poslednjih stepena u suprotnosti sa pravom na pravično suđenje, odnosno treba se utvrditi da li postoje duboke i dugotrajne razlike u sudskoj praksi domaćih sudova, da li domaći zakoni propisuju mehanizam koji može da prevaziđe te nedoslednosti, da li je taj mehanizam primenjen i, ukoliko jeste, u kojoj meri (vidi: *mutatis mutandis* slučaj ESLjP *Iordan Jordanov i drugi protiv Bugarske*, predstavka br. 23530/02, presuda od 2. oktobra 2009. godine, stavovi 49-52).
52. U ovom slučaju, Sud utvrđuje da se podnosilac zahteva poziva i da je podneo samo jednu presudu Vrhovnog suda (Rev. br. 62/2014 od 20. marta 2014. godine), koji je u sličnim činjeničnim okolnostima drugačije tumačio materijalno pravo.
53. Shodno tome, kao i u svetlu prakse ESLjP, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje dubokih i dugotrajnih razlika u sudskoj praksi Vrhovnog suda koje ugrožavaju princip pravne sigurnosti, pozivajući se samo na jednu presudu Vrhovnog suda koja je doneta pre 3 (tri) godine.
54. Pored toga, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je u njegovom slučaju prekid radnog odnosa od strane poslodavca nezakonit, jer poslodavac nije pokrenuo disciplinski postupak.
55. S tim u vezi, Sud podseća da je podnosilac zahteva pozivajući se i na Zakon o radnim odnosima na Kosovu 12/1989, ovu tvrdnju pokrenuo i u svom zahtevu za reviziju pred Vrhovnim sudom.

56. Vrhovni sud je u svojoj presudi utvrdio da presuda Apelacionog suda ne sadrži nedostatke koji bi osporili zakonitost pobijene presude. U tom smislu, Vrhovni sud je utvrdio da je Apelacioni sud pravilno konstatovao da je poslodavac prilikom prekida radnog odnosa podnosiocu zahteva poštovao zakonom propisane postupke utvrđene Uredbom UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu i internom Uredbom poslodavca o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti.
57. Pored toga, Sud smatra da je presuda Vrhovnog suda obrazložena i da se za tumačenje Vrhovnog suda, što se tiče činjenica za ocenu koje je izneo podnosilac zahteva, ne može reći da je bilo proizvoljno, neobrazloženo ili da je moglo da utiče na pravično suđenje, već je bilo samo pitanje primene zakona (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj ESLjP, *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, br. 13279/05, stav 93).
58. Stoga, Sud utvrđuje da ni broj presuda navedene kao protivrečne, niti vremenski period u kome su donete te presude, a ni način na koji je Vrhovni sud razmatrao i obrazložio slučaj podnosioca zahteva, ne stvaraju dovoljnu osnovu da se opravda tvrdnja o povredi prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje.
59. Shodno tome, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP (vidi: *Vanek protiv Republike Slovačke*, br. 53363/99, ESLjP, odluka od 31. maja 2005. godine).
60. Sud, dalje, podseća da podnosilac zahteva tvrdi povredu članova 49., 53. i 55. Ustava. U tom smislu, Sud primećuje da sama činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom presude Vrhovnog suda, kao i samo pominjanje relevantnih članova Ustava bez razrade njihove navodne povrede, nije dovoljno da podnosilac zahteva izgradi potkrepljenu tvrdnju o ustavnoj povredi. Kada se tvrdi takva povreda Ustava, podnosilac zahteva mora da obezbedi obrazloženu tvrdnju i ubedljiv argument (Vidi: slučaj Ustavnog suda, KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
61. Pored toga, što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava na rad i obavljanja profesije, Sud smatra da osporena presuda Vrhovnog suda ni na koji način ne sprečava podnosioca zahteva da radi ili obavlja profesiju. Na osnovu toga, ne postoji ništa u tvrdnji podnosioca zahteva što opravdava zaključak da je njegovo ustavno pravo na rad i stručnu obluku bilo povređeno (vidi: slučaj Ustavnog suda, KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 34).
62. Na osnovu gore navedenog, Sud zaključuje da činjenice iznete od strane podnosioca zahteva ni na koji način ne opravdavaju njegovu tvrdnju o povredi članova 31, 49, 53 i 55 Ustava i da on nije dovoljno dokazao svoje tvrdnje.
63. Dakle, u skladu sa pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) i (d), zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i shodno tome, neprihvatljiv.

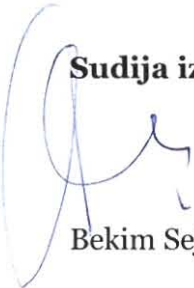
IZ TIH RAZLOGA

U skladu sa članom 113 (7) Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i 36 (2) (b) i (d) Poslovnika, na sednici održanoj 5. septembra 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI OVU odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi